

Amidőn folyóiratunk megszólaltatott, első gondolatom e nemes vállalkozást hirdető címnél kötött ki.

Mi őrzői akarunk lenni testvéreinknek a felebaráti szeretetparancs egyetemesítő hatásában. Különös vigyázással vagyunk magyar népünk örömeinek és boldogságának forrásaira, folyóira, tengerére.

Ünnepi előkészületünk imába is forrósodik: „Isten, áldd meg az új életét munkáló magyart, áldd meg vajúdó korunkat, a mának és holnapnak emberseregeit. Add, hogy kölcsönös békében, barátságban, testvériességben, boldogságban éljünk, mert rendelésed szerint minden ember, éspedig az egész ember, szabadságra teremtődött és hivatott.”

Igy köszöntjük, Hazánk, felszabadulásod tizenötödik emlékűnnepét!

WILLIAM BLAKE VERSEI

(1757—1827)

KIKELET

Sípszó száll.
Most eláll.
Madarak
rajzanak;
csalogány
zeng a fán,
dalt hint a
pacsirta.

Kikelet, kikelet, kikelet érkezett!

Hetyke lény
a legény,
szivárvány
a széplány.
Kakasom,
hadd fuvom
gyermekmód
dallamod!

Kikelet, kikelet, kikelet érkezett!

Bari, te,
jer ide!
Nyalogasd
nyakamat!
Gyapjadat
hálni add,
csókomat
elfogadd!

Kikelet, kikelet, kikelet érkezett!

A BÁRÁNY

Kitől vagy te bárány?
Tudod-e, te bárány?
Ki teremtett? Ki nevelt,
patak réjtjét hogy legeld?
Fodor fehér bekecsét
ki szabott rád, kecseset?
S amin hegy-völgy mosolyog,
jélénk szóra ki fogott?

Kitől vagy, te bárány?
Tudod-e, te bárány?

Nosza, bari, tudd meg:
nosza, bari, tudd meg:
Ő is bárány-ivadék,
méltán illeti e név.
Oly szelíd, oly önfeledt:
törölmetszett kisgyerek.
Bari s gyermek, te meg én,
Tőle lettünk, kicsikém!

Bari, Isten áldjon!
Bari, Isten áldjon!

Fordította: Szedő Dénes